

תיאטרון בית ליסין
בדיוזנבורג

זהות

מאת סטיבן בלבר

תרגום:
שלומי מזשקוביץ'
דניאל גנור
בימוי:
רוני פינקוביץ'
תפאורה ותלבושות:
ג'ון בוגרטס
מוסיקה:
רן בננו
תאורה:
יחיאל אורגל
תנועה:
יוסי יונגמן

המשתתפים:

ששון גבאי - טובי
אביטל פסטרנק - ליסה
נבו קמחי - מייק

זהות

מאת סטיבן בלבר

הצגה ראשונה: 3.3.2005 משך ההצגה: כשעתיים כולל הפסקה

זהות במשבר

המחזה שהביא לסיטן בלבר את עיקר פרסומו נקרא טייפ. הוא עלה לראשונה בתיאטרון חווה קווינטו ברחוב 42 בניו יורק, אולם זעיר המכיל כשבועיים וחמישה מקומות ישיבה. הבמה נמצאת ממש בתוך הקהל, והתוצאה במקרה הזה היתה חווייה מעיקה ולא נוחה, במובן החיובי ביותר. המחזה מספר על שלושה אנשים הנעולים בחדר מלון קלאוטסטופובי ורצים, במידה זו אחרת, להרג זה את זה. הקהל הרגיש כאילו הוא כלא באותו חדר יחד עם הדמויות, ועובר איתם על בשרו, חידודים חידודים, כל רגע טעון והופך קרביים. מבקרים הישגו את הכתיבה האפלה והארסית של בלבר הצעיר לטיב יצירתם של מחזאים וותיקים ומובילים כמו אדוארד אלבי וסם שפרד. ההצלחה הפולחנית של המחזה לא נעלמה מעיני הוליווד, וטייפ זכה עד מהרה לגרסה קולנועית בהשתתפות איתן הוק, אומה תורמן ורוברט שן ליאונרד, אשר עשתה את הבלתי אפשרי ולכדה על המסך את אווירת החנך והאימה שבטווח בתיאטרון הקטן.

משם הדרך לברוודוויי היתה קצרה. כך סיפר סטיבן בלבר על זהות ועל ולעיל המחזה, בראיון ל"סן פרנסיסקו כרוניקל": "במחזה נוצרת תחושה של שני עולמות המתנגשים זה בזה. הזוג הצעיר-למדו בא לראיין פרופסור למחול בן שישים ושתיים. הוא חי שנים ארוכות וסוערת בחו"ל, ואילו הם זוג שמעדיף להישאר בבית. הניגודים ביניהם מספקים הומור ושעשוע בחלק המוקדם של המחזה, ומובילים לכל הדברים הנחשפים ומתגלים בהמשכו.

כמו בטייפ, גם כאן יש שלוש דמויות בלבד הנתונות בחלל סגור ומוגבל (ומכשיר הקלטה אחד שמתעד את המתרחש). אבל למרות מספר המשתתפים המצומצם והתנהלותם במסגרת צרה, יש לי הרגשה שזהות הוא מחזה גדול ורחב וריעה נופח יותר מאשר טייפ, ולו רק בגלל הנושא. טייפ טיפל בהצלבות של עמימות ובהירות, בקו התפר שבין כאוס לאי דוד. זהות הוא על כוחות גדולים יותר הפועלים

לגלגול של מחדש

"הסיפור על לגלגולו של המחזה", המשיך בלבר באותו ראיין, "הוא די משעשע וביזארי. הכיכרית אדם אמיתי, כוריאוגרף מטורלל, עושה הרבה רעש ומכניס המון צבע לכל חור שאליו הוא נדחף. החלטתי לכתוב עליו מחזה, בלי לדעת מה בדיוק יקרה בסיפור. תוך כדי כתיבה קלטתי שהחומר יותר 'מסחרי' מאשר בעבודותי הקודמות, אז מיד נלחצתי ונבהלתי והאינסטינקטים הטבעיים שלי אמרו לי להפסיק לכתוב, כי לא מתאים לי כאילו להיות מחזאי מחזאים (צוחק). אבל בכל זאת החלטתי להמשיך, כי פשוט נהנית ורציתי לראות לאן זה יוביל. היתה לי ידידה ששיחקה יחד עם ריצ'ארד צ'מברלין במחזמר צילי מניו יורק. היא אמרה לי שהוא מחפש תפקיד במחזה חדש. זה דירבן אותי לסיים את הדרפט הראשון של הטקסט, והחברה שלי באמת הביאה את הטקסט לריצ'ארד, אבל הוא לא גילה עניין. הסיבה שנתן היתה שיש שם יותר מדי שורות ללמוד בעל פה. אז בעלה של אותה ידידה אמר שהוא מכיר איכשהו, דרך חברים של חברים של חברים של מישהו, את השחקן האדיר, זוכה פרס הטוני, פרנק לנגליה, ולתדהמתו הוא נתן לו לקרוא את המחזה. לתדהמתו העור יותר גדולה, פרנק קורא, צילצל אלי אחרי כמה ימים ואמר: 'כתבת את התפקיד הזה שבבילי, אבל אפילו לא ידעת את זה'. ובזכות המעורבות שלו היה הרבה יותר קל להשיג משקעים ולהגיע ישירות לברוויי. אחר כך הצטרפו לקאסט זוכת טוני אחרת, ג'יין אדמס, שחקן הקולנוע הנהדר ריי ליסה, שבודד כלל משחק גנגסטרים בסרטים אבל כאן הוא מנלם שוטר (לשעבר) דווקא. ויחד עם השחקנים יושבו בחדרות ושיכתבנו המון סצינות. הכל צמח והתפתח וקרה תוך כדי חזרות, וזה היה תהליך מפורך אך מפלא ובולתי נשכח עבורי."

דמויות מחפשות מילים (ולהיפך)

"אחד המסרים של טייפ", מסביר בלבר, "הוא שכאד מאוד לשפר את התקשורת הבינאישית עם החברים שלך והאנשים הקרובים אליך,

כדי לא להיקלע לסיטואציות קשות כמו במחזה. חברים צריכים להתרע ולהוקיע את הצביעות שבסיניהם.

אני אוהב שיש מעט דמויות במחזות שלי, כי אני אוהב את האתגר של לא סתם להכניס פנימה עוד דמות כשאין לי איך להמשיך את הסיפור ואין לי מושג מה הולך לקרות הלאה. המשימה שהטלתי על עצמי היא לסגור כמה אנשים בחדר אחד ולגרום להם לנסות להביא איך הם מתכוונים להתמודד אחד עם השני בתוך סיטואציות מסובכות ונסיבות לא שגרתיות. בעיני, ככל שהחדר קטן יותר ומספר הדמויות קטן יותר, כך הפוטנציאל להרפתקה דרמטית גדול יותר. זה כמו לנסות לפתור תשבץ הגיון אנשי, שכמעט כל התשובות בו עשויות להיות נכונות. לכן אני מעדיף מחזות וסרטים קטנים.

אני רחוק מלהיות בלשן, או אפילו מישהו שמשמש טוב בשימוש בשפה, אבל אני חיב לומר שאני אוהב מילים ומה שבני אדם עושים איתן ובכן – איך שמילים נשמעות שונה לגמרי בפיו של כל אדם, איך שאנשים משתמשים במילים כדי להחביא, להרוס ולפוצץ, בעיקר אני אוהב שבני אדם משתמשים במילים למטרה שלשמה נעודו מלכתחילה: תקשורת פשוטה ונכונה. אני אוהב את השלב הזה במחזות ובסרטים, שבו הדמויות מוצאות סוף סוף את המילים הנכונות (או לפחות את האומץ להודות שלא מצאו) כדי לומר לדמויות האחרות מה באמת קורה ויך באמת הן מרגישות.

אני אוהב את האתגר שבלכתוב דמויות 'לא סימפטיות' לכאורה, קשות ולא מובנות, שלבסוף הליב יוצא אליהן. ואני אוהב שבנו הסיפור אינו חד משמעי, לא עצוב ולא שמח ולא בהכרח סגור ופתור. אני אוהב להשאיר את הדמויות על סף ההחלטה הזו, של לאן הן ממשכות מכאן ומה הולך לקרות בחייהן, אני אוהב שכל צופה מנחש את הסוף שלו, בוחר בתרחיש המקובל עליו והולך איתו הביתה. אם הצלחתי לעשות משהו כזה בזהות, אני רואה בכך הישג אישי גדול."

יש לי חולשה לרקדנים

איש צעיר בדלת
ברק בצהריים
מהלומה של יופי
ירח בעיניים.
למי אצקע הצילון
אותו למענו
אם אלוהים כאילו
שולח לי אותו.

יש לי חולשה לרקדנים
גם אני רוקדת
הריקוד שלי
יש לי חולשה לרקדנים
האדמה תחתי רועדת
רצה אותו רק בשבילי.

אש מהרגליים
מעיין שופע
איש צעיר בדלת
אפילו לא יודע.
שהחוט תמיד מתוח
בין חכה לפיתיון
ויש לי אורך רוח
ויש לי ניסיון.

איש צעיר בפתח
בשל כמו תפוח
שכל כוחות הכובד
שבו, קוראים לרוח
כאילו השמים
נופלים עלי פתאום
ריקוד כזה בשניים
מחול על פני תהום.

יש לי חולשה לרקדנים...

יענקלה רוטבליט

סופת הקרח למרגלות הר הגעש

על דמותו של טובי, הרקדן-קוריאוגרף המדוקדק, אמר בלבר: "זה אדם שנמצא בעיצומה של סופת קרח בחייו". אמר לא יספ או פירש. טובי מסתובב בביתו העשיר והסוער, סורג כסוג של ריפוי בעיסוק (והחליף לאינטמיטות), שומר ציפורניים בצבצנת ומעשן חשיש להנאתו.

"אני אוהב את החיים שלי. ואני גם מתחרט עליהם. לא יודע, הכוללות מטושטשים... אני לא יודע כלום חוץ מזה שאלה החיים שלי".

טובי, שחי את כל חייו הבורגנים לעיני הציבור עד שהפרסונה הפומבית שלו הממגנטת שלו גברה אולי, אם לא מחקה לגמרי את אישיותו הפרטית, חייב להיות תמיד במרכז תשומת הלב.

מתחת להתנהגותו המוחצנת מסתתרים הדים קלוישים של חוסר סיפוק תהומי, תהיות לגבי ההגשמה העצמית שלו, ותסכול על כך שלא הגיע בחייו בדיוק לאן שחלם להגיע. רק כאשר הוא מרשה לעצמו להשתחרר מכל ההגנות ומכל דגרות התהל החשמליות שבתן הקיף את עצמו מבחינה רגשית, הוא מצליח לחשוף טפח מסובי האמיתי והשברי. כרקדן לשעבר, הוא מורגל בציות לדפוסים מוכתבים מראש, אך תמיד הוא עושה זאת בדרךנו הייחודית והבלתי צפויה. הבעיה היא, שהרגע שבו הוא מפסיק לשקר, הוא גם רגע האמת של האחרים.

במידה מסוימת, חיי כל הדמויות במחזה תלויים בניטראקציה המתפתחת (או לא) ביניהם, ובזוויות האמיתיות של כל דמות, זהות הקשורה באופן בלתי נמנע לזהותן של הדמויות האחרות. שום דמות לא יכולה להינתק מהדמויות האחרות עד שצרכיה האישיים (ואולי גם האנוכיים) יתמלאו.

שאלת ה"לו יכולתי להשיב לאחור את מחוגי הזמן, האם הייתי מתנהג ופועל אחרת והאם הייתי עושה בחירות אחרות" מרחפת על פני המחזה כולו. בין הרכילות העסיסיות שטובי מנבד על קהילת המחול הפן-סקסואלית בארה"ב בשנות החמישים והשישים, שם הכל היה מותר לכל, מתגלות אמיתות חיים בעלות משמעות גורלית ואולי אף הרסנית. החדר הניו יורקי הצנוע הופך להר געש של סודות ושקרים, המאיים לבלוע את יושבי חיים.

תמר ארצי

במחזה נזכרות כמה דמויות מפתח מעולם המחול המודרני. לפינכם חומר רקע בסיסי על הבולטות שבהן.

מרתה גרהם

השפעתה על המחול המודרני הושוותה לזו של פיקסו על הציור המודרני ופרנק ליד רייט על האדריכלות העולמית המתחדשת. עבודותיה שינו את פני המחול, הפיחו בו חיים והפיצו את בשורתו מחדש ברחבי העולם. גרהם חרתה לבטא נושאים רגשיים ורוחניים באמצעות רעידות ועוויתות גוף, נפילות ותנועות אלימות שאינן נעדרות מיניות בוטה ומופגנת. היא הייתה הכוריאוגרפית הראשונה בארה"ב שהעסיקה רקדנים ממוצא אסיאתי ואפריקני-אמריקני, ולא הפסיקה ליצור, לחפש ולחקור דרכים חדשות במחול עד מותה בשנת 1991, בגיל 97.

ג'ורג' באלנשיין

נולד בסנט פטרסבורג בשנת 1904 תחת השם גיאורג מליטינוביץ' בבאלאנצ'יאוודזה, למשפחה ממוצא גרוזיני, והיה מנהלו האמנותי של הניו-יורק סיטי בלט עד למוותו בשנת 1983. במחול שלו ניכרה תמיד הבנה עמוקה ורגישות יוצאת דופן לגוף האישה. בעבודותיו הוא דרש יכולת טכנית גבוהה, ביצוע קפדני וריקוד טהור. המוטיב שלו תמיד היה "יותר" - יותר רחב, יותר מהירות, יותר שליטה, יותר חדות, יותר פיראטיים ויותר פוזיציות פיזוליות, מורמות או פתוחות.

מרס קנינגהם

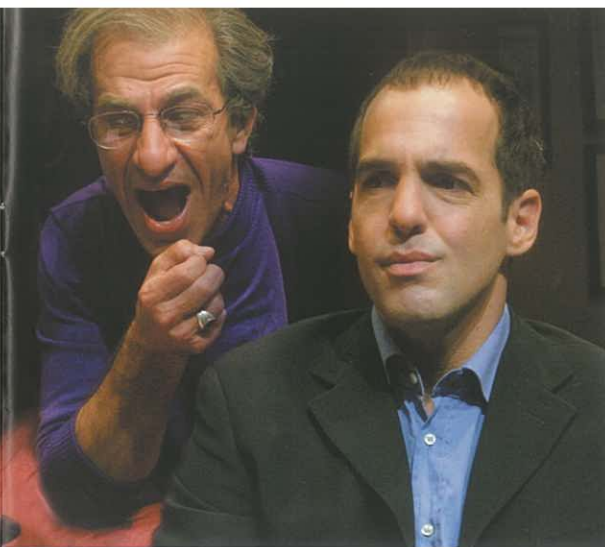
מרס (מרסייה פיליפ) קנינגהם, נולדה בשנת 1919 בווישינגטון. סגנונו הכוריאוגרפי אקספריסיבי וחסכני, וזאפילו רזה. עבודותיו בנויות על שניים פתאומיים והשהייה של תנועה, עם קטעי אילתור וחללים מפוצלים. קנינגהם ידוע במיוחד בשיתופי הפעולה האמנותיים שלו עם דמויות כמו אנדי וורהול וג'ספר ג'ונס. הוא מעולם לא חדל לצועד עם הזמן, ובשנת 2003 יצר מופע בשיתוף להקות הרזק האקספרימנטליות רדיוה וסיגור רוס.

פינה באוש

נולדה בגרמניה בשנת 1940 והתחילה ללמוד ריקוד בגיל 15 המבוגר יחסית. רק בשנת 1968 העזה ליצור כוריאוגרפיה משלה, מתוך תסכול אישי. באוש שינתה את פני המחול בגרמניה שהפך מנותק מהמציאות לאחר מלחמת העולם השנייה, ושיחזרה אותו ממכלילי. עד היום יצרה למעלה משלושים מופעי מחול באורך מלא. עבודותיה המוערכות אך תמיד שנויות במחלוקת מתעסקות בבדידות, ברות, בחרדות ובשאלות זהות. לידת בנה בסוף שנות השמונים הוסיפה קלילות והומור ליצירותיה, שנעדרו מהן לפני כן.

תמר ארצי

תרגום שלומי מושקוביץ

מחזאי, תסריטאי, מתרגם. בין המחזות שכתב לתיאטרון: קפיצה לחו"ל, בתיאטרון הסימטה: טייל אופנטיים, תיאטרון חיפה והסימטה: חלק אינטגרלי, הם יורים גם בסוסים ולונה (יעיבד) בסטודיו יורם לוינשטיין, בין תרגומיו: שקר בנפשנו מאת סאם שפארד, מונולוגים המואגניה מאת איב אנסלו, אוהבים את אופל מאת ג'ון פסריק, מותו של טוכן מאת ארתור מילר, ללכת עד הסוף, הנסיכה ממוסקבה - סיפורה של זוגית שבידה בתיאטרון הבימה, כשאת אמרת לא מאת רבקה גילמן בתיאטרון באר-שבע. כתב לטלוויזיה תכניות שונות ביניהן: זהו זה בשנים '84-97, הקוטב בדינו עם מוני ובאראבא: פרקים לפלורנטינו, שתוק שאוואו (סדרה קומית), פרשת השבוע (גיל קופטש), כתב וערך מבחי דרז'קס לרכב. כתב וערך במגזין "אוטו" בשנים 1990-1994, כתב וערך במגזין "הגה" מ-1998.

תרגום דניאל גנור

בורג החוג לליהול ולבלשנות באוניברסיטת ת"א. מרצה לאנגלית בבית הספר לאמנות קמרה אובסקורה. מתרגם עבור מגזין פורנס, מגזין PC Plus ועבור חברת תרגום בתחומים שונים. זהו תרגומו הראשון לתיאטרון.

מחזאי סטיבן בלבר

מחזאותו של סטיבן בלבר כוללים את: זהות, מיליון פרפרים, האשכבה, השקיות של אול, מותו של פורק, באמצעות פרד וגשירה אלגנטית. מחזהו המצליח ביותר עד כה הוא טיפי, אשר הוצג בין היתר באנגליה, גרמניה, קנדה, יוון, מלטה, בלגיה, שבדיה והולנד, וזכה לנירסה קולנועית בבימוי של ריצ'ארד לינקלייטר, על פי תסריט מאת בלבר עצמו. בלבר היה אחד התובעים של פרויקט לראמי, מחזה המבוסס על עדויות ממשפט רצח-השגתה של מתי שפרד, צעיר אמריקאי שכל הסאו היה היתו הומוסקסואל.

המחזה עובד לסרט טלוויזיה שהיה מועמד לפרס האמי. בלבר, יליד וושינגטון 1967, הוא בוגר התוכנית היוקרתית למחזאים של בית הספר לביולוגיה בניו יורק ושאליו מתקבלים כארבעה תלמידים בכל שנה מתוך אלפי מועמדים. במשך שנה וחצי כתב תסריטים לסדרות בת של חוק וסדר בסלווייה, וזאת הוא מפתח כמה תסריטים בהיגות אולפנים הוליוודיים. המחזה החדש שלו, מקריל, עולה בימים אלה בתיאטרון הרנדבאט בניו יורק.

בימוי רוני פינקוביץ'

בעל תואר שני בבימוי, אוב מילדסקס, לונדון, שימש כמנהל אמנותי בתיאטרון חיפה 1997-2000, ככמאי בית בתיאטרון הבימה 1992-1994, ובתיאטרון חיפה 1996-1995. כיום הצגות שונות ביהם גם מחוות פרי עטו: פרודו בתיאטרון הבסון, לילית הדבש והאימה בתיאטרון הבימה, מעקב באפילה בתיאטרון באר שבע וצוואה, פירוק בתיאטרון חיפה. בתיאטרון בית ליסין: סילביה, טוב, מה עושים עם ג'ייל, אבודים ביינקוביץ'. לאחרונה בים את ההצגות: יומנה של אנה פרנק, והובים את אופל, מותו של סוקן בתיאטרון הבימה. עוז ל, ג'וז'לי, הדודה ואני בתיאטרון הקאמרי, במדריק חולון ובאופרה הישראלית מקס ומוריצ'. השתתף בסרטי קולנוע והצגה תוכניות טלוויזיה.

זוכה פרס הבימוי בפסטיבל עכו 1990 ופרס הבימוי ע"ש יוסף מילוא 2003.

ביטר פן, יוריק הליצן והתוכי יוסי

מכל הנושאים המעיינים והמרגשים בהם מטפל המחזה זהות משך את לבי עניין שהוא לכאורה שולי. כמעט הערת אגב. נושא שהמחזה עובר דרכו וממשיך הלאה. גורלו של האמן המבוגר. המזדקן. הקצן.

האמן, ילד נצחי, אינו עוד ילד. בעולמו הפנימי הוא לעולם פיסר פן בארץ לעולם לא. לעולם לא מתבגר. רגש האגו בגוד. וכולם רואים: איש זקן. ילד מזדקן. האיש ששנים הצחיק, רגש, הסטיע, כעת כמו נשחכה מלב. העגלה נוסעת אצו עזור.

מעטים האמנים המבוגרים ששפר עליהם גורלם והם ממשיכים ביצירתם וביצירת קשר עם קהלם. לא תמיד בגלל שהם התעייפו אלה שדומה כי התעייפו מהם בטרם עת.

הקהל, כמו גם הפרנסים, נוהגי העבודה, נוהים אל החדש והצעיר. מקבלים את צו האופנה. מילת המפתח היא ביקוש והיצע.

האמן – רקדן או כוריאוגרף, פסל או מלחין, שחקן או משורר, שהשקיע שנים רבות בלימוד והכשרה, ששה ימים כלילת שכלול עבודתו, ידע עליות ומורדות, משתבס וסוחר נפש. נאבק תמיד על הכרה. שורר את הטוב, האמיתי והיפה. לעולם לא נזקק לאהבה. לעולם לא מתנוגלם כראוי. הוא בבדידותו עכשיו. אמנותו פהנה בשעתו בבידותם של אחרים. שניתה אולי את חייהם. העשירה אותם. העניקה תבונה חדשות. האירה מתככים. הציתה חשקים. לשעה קלה הוא היה מלך. והנה בא היום והוא ירד מגדולתו. ואז – המוות. מותו של האמן.

"איה עתה חיידודיך, ככוררתי, פינקוביץ, רשפי צהלולייך, אשר לשמעם היו כל המסובים נועים תמיד בתרועת צחוק?" שואל המלט את גולגולת יוריק, ליצן המלך.

האמן מת. ואיש אינו יודע מי היה. איש אינו זוכר. האמנות נשאת, או לא, אך האמן צועד אל תוך היזכרון ולעיתים קרובות, קרובות מדי – אל תוך השיכחה. בחושבי כך – בזוכרי את אותם אמנים נפלאים שהכרתי והולכו לעולמם, (וגעגע מיוחד תוקף אותי לזכר יידי – השחקן הנפלא שמוליק סגל ז"ל) עולות במוחי מילות שירו היפה של המשורר והשחקן אברהם חלפי ז"ל:

"אקנה לי תוכי ושמו יהיה יוסי.
עמו אשוחח עת איש לא ישמע.
אד אומר לו, אומר:
העצבות כמו כוס היא
ובה יין מר
מענב הנשמה.
התדע, תוכי יוסי, אתה ילד לירי.
צפוי לך מות שקט.
כה שקט."

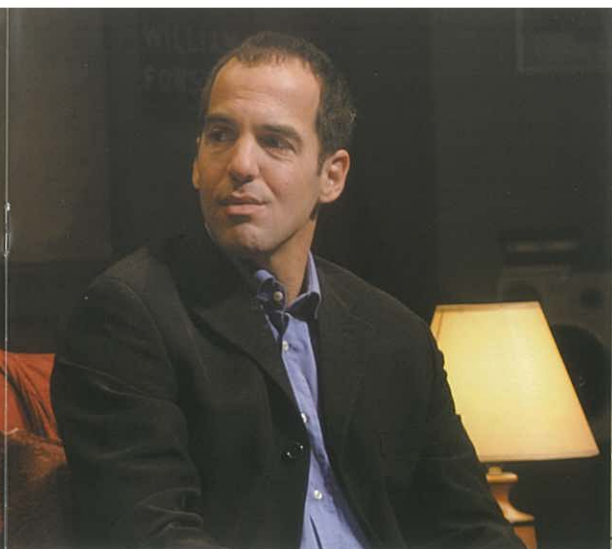
רוני פינקוביץ'

מוסיקה רן בגנו

יליד 1966. מ-1987 עוסק בתלחנת מוסיקה למחול, לתיאטרון, לטלוויזיה ולקולנוע. בין יצירותיו הבולטות בתחום המחול: **לדת הפניקס**, **סיליה**, **חסיין**, **אסתר ואיש החוטים** לכוריאוגרפיה של נועה ורטהיים. בביצוע להקת המחול ורטיגו. הלחין מוסיקה להצגות רבות, ביניהן: **ג'ייפס** בתיאטרון באר שבע, **מנוולונים מהואנינה**, **מותו של סוכן**, **צורה לאהבה** ואוהבים **אותר** אופל בתיאטרון הבימה. הנמר והדודה **ואני** בתיאטרון הקאמרי. **פחד קהל ומחזמר** בתיאטרון צוותא. **כריסטיאן פ.** בתיאטרון הקיבוץ **ופריקס** בסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין. **משפחת ישראל** בתיאטרון חיפה. אבודים **ביונקס** בתיאטרון בית ליסין.

יעיבז תפאורה ותלבושות ג'ון בוגרטס

נולד בבלגיה ב-1940. למד ארכיטקטורה ומשחק. משמש כמעצב הבית של התיאטרון הפלמי המלכותי באנטוורפן. הוזמן לעצב תפאורה ותלבושות באר"ב, קנדה, הולנד, גרמניה, צרפת, אוסטרליה ושוודיה. בין המחזות להם עיצב תפאורה ותלבושות: **ברכט: הנפש הטובה מסצ'ואן**, **אמא קוראז'**, **ג'ילגאם**, **אדם הוא אדם**. מולייר: **טרטיף**, **דון ד'ואן**. שייקספיר: **קוריאלנוס**, **רציארד השלישי**, **המלך ליר**, **הלילה ה-12**, **כטוב בעיניכם**, **הסוחר מוונציה**. צ'כוב: **3 אחיות**, **הדוד ואניה**. עיצב תפאורה להצגות: **שיינה מיידלה**, **היוונים**, **שבת**, **ראשון שני**, **בבימויו של עודד קוטלר** שהועלו באנטוורפן. בתיאטרון חיפה עיצב תפאורה להצגות: **פלטנוב**, **בריאט העולם ועסקים אחרים**, **הדוד ואניה**, **הקפטן**, **מלאכים באמריקה**. בתיאטרון בית ליסין: **וריאציות על נושא מסתורי**. לאחרונה עיצב תפאורה באנטוורפן להצגת **מר גרין**, **The Zinc Bad**.

תנועה יוסי יונגמן

זוכה פרס של המדע, התרבות והספורט ליצורים בתחום המחול בשנים 1999–2002. רדף להקת המחול תב שבע בין השנים 1999–1990, שם בלט בתפקידים מיוחדים שנוצרו עבורו על ידי אהוד נהרון, בעיקר ביצירת **אנפאנה ומבול**. בעשור האחרון יוצר כוריאוגרפיות באופן עצמאי, עבור יעקב רוקדים שונים. מבין יצירותיו: **איפה התיק?** עם השחקנית אסתר זקהים (הרמת מסך 2002), **אנגדה** עם שירה נפן ועמנואל (הרמת מסך 2001). **דואלוג** עם אפן כלי התקשה ברוס סיוון (פסטיבל ישראל 1999, הרמת מסך 1998). **סרה לה לה** (הרמת מסך 1994). **רשאלה** עבור אנמסבל תב-שבע (1995).

לפני כשנה הקים את להקת המחול יוסי יונגמן. הלהקה העלתה את **חרץ** (2004), בני-**Joy** (פסטיבל ישראל 2003). לאחרונה הלהקה פועלת בשיתוף מעוצת כפר שפרה.

מעבר להצלחתו בארץ זמן יצירותיו להצלחה רבה בעולם: **אנגדה** (פסטיבל בינלאומי לאמנויות בבלפסט, מרכז האמנויות בניו ג'רסי), **האקוויט** (תחרות בינלאומית לכוריאוגרפים בברוקלין, פסטיבל הבינלאומי לחמול באגרב). **והגף והוה ו-קוואנט** (פסטיבל הקיץ של המבורג, פרנקפורט, בודפשט, אוסקה וטוקיו).

בנוסף יוסי יונגמן מלמד ומעביר סדמות מחול ללהקות והרכבים שונים בארץ ובעולם.

יעיצוב תאורה יחיאל אורבל

בגור לימודי סניקה של התיאטרון ב"סיטי יוניברסיטי" בניו-יורק. משמש כמנהל מיום הקמתו. בין היתר יעיצב תאורה בתיאטרונים: פסטיבל עכו: **מזמור לודו** (פרס יעיצוב התאורה), בית ליסק, בתיאטרון האידי, בתיאטרון באר-שבע, בתיאטרון הקאמרי; רעננה (מקום ראשון בפסטיבל עכו תש"א), **מאחורי הקלעים**, מרכז ז'אנר בכר בירושלים, בתיאטרון ראם באנטוופן; **שינה מיידלה**, **משחקים בחצר האחורית**, **הרוגים**, **הדה אבולר**, **סיפור חת המולד**. בתיאטרון הלאומי הפלמי: **קנדי**, **ושבת ראשון שני**. בתיאטרון חיפה: **דגש**, **טיבלה והדש שלה**, **גשו**, **להיות או לא להיות**, **מרחב מונן**, **חנכה**, **חוצצה באוד**, **המלס**, **עיר המכשפות**, **פיצוק**. בתיאטרון בית הפנאי: **לילות הקציר** (פרס ראשון בפסטיבל עכו תש"ו). בתיאטרון הערבי בישראל: **ירח רחץ פניך**, **החלל הוא המלך**.

היה אחראי על שיחזור הצגת **מעגל הגר הקווקז** בבימויו של יוסף מילוא בתיאטרון חיפה. יעץ לאדריכלים בתכנון אולמות תיאטרון. מלמד בחוג לתיאטרון באוניברסיטת חיפה.

בתיאטרון בית ליסק: **סקאפוטו**, **כולם היו בני**, **קול קטן**, **מבוק**, **חדשות המים** **זוכרים**, **ארוחה עם חברים**, **טוב**, **וריאציות על נושא מסתורי**, **איסמעליה**, **שבר עץ**, **מילר'ה אפרת**, **התאונה**, **אבורים** ביוקודו.

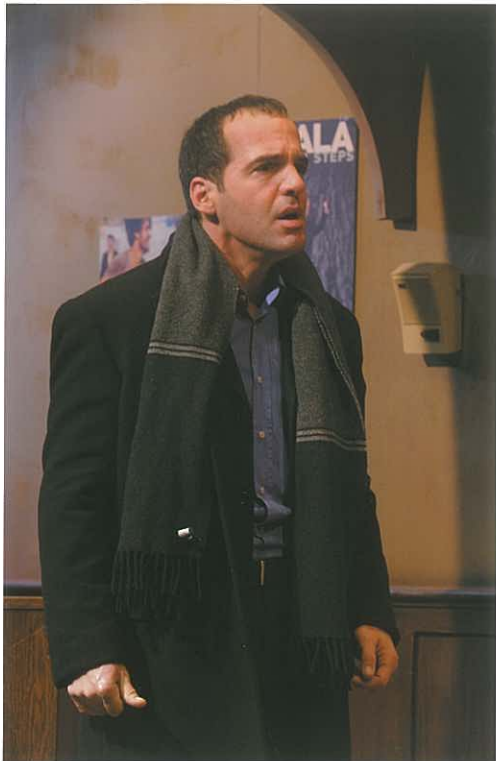

ששון גבאי - טובי

למד תיאטרון ופסיכולוגיה באוניברסיטת תל אביב. עבד בתיאטרון החאן עם להקתו של מייקל אלפרדס והופיע בהצגות: משרתם של שני אדונים, מילכוד 22, אוכלים, רוזנטה חזר משרה הקרב. הופיע בתיאטרון הבימה: אופרה בגרוש, קוויאר ועדשים, המלט, בית ספר לנשים, אדם, עסק משפחתי, סירנו דה בר'וק. בתיאטרון הקאמרי: הוצאה להורג, הזוג הגדולה מבבל, הלטה צרפתית, כולם רוצים לחיות. בתיאטרון בית ליסין: זוג פתוח, הקומיקאים, פילומנה, שיחות עם אבי (בשיתוף תיאטרון חיפה), "אמנות", מי מפחד מווירג'יניה וולף?, הזוג המוזר, תשוקה, איסמעיליה, התאונה. בתיאטרון באר-שבע: מירנדז'ינה, שרוף את זה (בשיתוף תיאטרון בית ליסין), זינגר.

בתיאטרון המסחרי: זוג גרוש, פיטר פן. בקולנוע השתתף בסרטים: רמבו 3, המחצה, לא בלי בתי, עונת הדובדבנים, סיפורי ת"א, צלקת, MADE IN ISRAEL. בטלוויזיה השתתף ב: המרגל הבלתי אפשרי, הבובה, לננוב את השמיים, מדוע לוקרבי, אהבה כואבת, הבריחה מדהראן, פרצוף של פוקר. כמו כן השתתף בהפקות ובסדרות שונות של הטלוויזיה החינוכית והכללית: קסטנו, סיטון, המכון, חדר מלחמה.

גבו קמחי - מייק

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי. בין הצגות בהן השתתף: בתיאטרון בית ליסין; פילמונה, סתיו ימין, כחול בווער, ערפל, כולם היו בני, התאונה, בתיאטרון הספריה: בירות, יצרים. בתיאטרון באר שבע: הנוחה, הנשים הפיזיקיות. הצגת יחיד. בתיאטרון המסחתי: חיכתי רק לך, בטלוויזיה: נפלו על הראש, סיטון, חצי המנשה, דום לב, מעורב ירושלמי, ראש גדול - סדרה לנוער, וכן מסרטי פרסומות. בקולנוע: שחקנים, איים בחוף, במהלך לימודיו זכה במספר מלגות, שתיים מהן על שם עדה בן נחום ועל שם ירון ירושלמי.

אביטל פטרנק - ליסה

בוגרת בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי. השתתפה בהצגות: בתיאטרון הספריה: אהבים ומוכסים, הבן הבכור, פאל גואי (בשיתוף תיאטרון בר'ש). בתיאטרון הקאמרי: הכבש ה-16, תפילה, קבוצת הצעירים של מיקי גורביץ': אנטיגונה, מעופפי רשפון, בתיאטרון באר-שבע: קיץ ועשן, מחלת נעורים (בשיתוף עם תיאטרון הבימה), המתחזה, ביבר הווכחית, מים גנבים. בתיאטרון הבימה: מרוס, אמאדאוס (בשיתוף עם תיאטרון חיפה), בתיאטרון הרצליה: להגיד מותר הכל, אלוהים, גברת קליין, איזון עדין, ירח אלבאנה. במחזמר: גרין. שרה במופע אהובתי היחידה, לצדם של יוני רכטר ועלי מוהר. השתתפה בתוכניות טלוויזיה לילדים ובסדרות: סיטון, מיי פירסט סוני, כל שבת שנייה.

תיאטרון בית ליסין

בדימונה

שחקני התיאטרון
לעונת 2006-2005
(לפי סדר א-ב)

להצגה זו
מנהל ייצור: רמי דקל
מנהל טכני:
יהודה גורדישץ'
מנהל הפקות:
אדווה סקסון
מתלכת אביורים:
אריה האגן
מנהלת הנושא:
אורנה דויטש
עוזר במאי:
המשרד נקו
מנהל במה:
דן אלקלעי
תאורגים:
סיסל דוליה, פרננדו מחיקו
הנבדר, מריא הרמן, עמר ילביץ
מלבישה:
סיסל בלומנצ'יק
רקטיסיסטים: סיסל לזקו
החוקק: חששל ואלקטרוניקה:
איציק סלח'ן, ששה גני, גולן שין
ביצוע תפארה:
דודי בית סלמב
הסעות: אומית כסירית -
הסעת אנמני:
צילומים בתוכנית:
איל לונטמן
עיצוב שער התכנית:
שמשון זודהיה
צילום שער התכנית:
משה שי
הפקה ועריכת תכנית:
אורנה בליזובסקי
עיצוב התכנית:
מטלסרדיו
הזרות:
רוזבלט מעבדה רפואית בע"מ

מייסודה של ההסתדרות הכללית
תיאטרון בית ליסין
פועל בסינמט הספסו של
משרד החינוך, התרבות והספורט,
עיריית תל-אביב-יפו.
תיאטרון בית ליסין,
רח' דיינונג' 101
טלפון משרדי: 03-7255300
טלפון הקוטה: 03-7255333
פקס: 03-5241333
www.lesin.co.il

מנהלת התיאטרון:
ציפי פינס
מנהל אדמיניסטרטיבי:
צבי פיון
חשב התיאטרון:
יוסי גורודסקי
דרמטורג התיאטרון:
אבישי מילשטיין

חברי הנהלה הציבורית:
עוזי ברעם - יו"ר
סמי בן-יעיש
רחל גורלינסקי
שלום הבאוש
מוטי שלה
איל ארד
עוזי גרנות
הרצל סייג
אבידרור לזין
אורית וינס
אריאל קפון
פרופ' נב אחיטוב

צוות טכני:
מנהל במה ראשי:
אלברטו בנדו
מנהל במה:
נחום רו, ברך יודרה,
יון אלקלעי, סטן מרק,
סביסטו סוסקין,
אברהם נתנאל

תאורג ראשי: רובן וולר
תאורגים: שרון אבן-חצירה,
זאב בנן, אולג סטפנס,
דולב ציל, מיסל דוליה,
שמשון חן, פרננדו מחיקו
מנהל מתלכת הנושא:
גירא הרמן

הנבדר:
תמיז אלפיי, יוני לבאי,
אורן פרי, עמר ילביץ
עוזרי במה:
חגית ברבארי, דני לזין,
אדווה חן, יודיה חן,
שמשון אסיאס, לאר סאלק
תאורג טכניות: יעקב הכהן

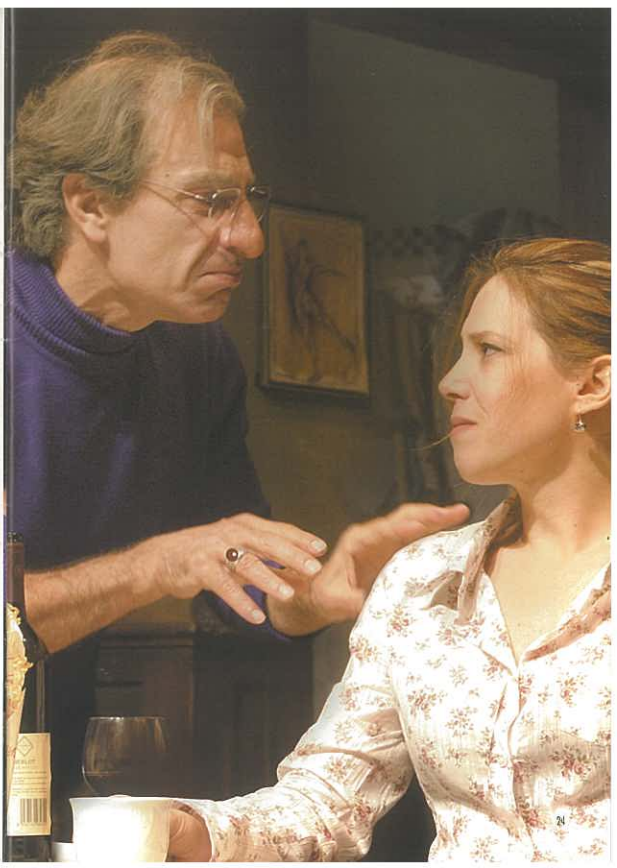
מנהלת:
מזכירת התיאטרון: תלמה נגור
מנהל שיווק: מיכה ייסמברג
מנהל מח' מכוניות:
עירית סוחוביץ'
מכויות בית:
שרית קורנה, מיה צעירי
מנהלת מתלכת חינוכית:
ניצה שכר

מנהל מכויות חוץ: יגאל הרצל
מנהלת מח' מניחים: לילך פנסח
מתלכת מניחים: דרית מסבי,
יהודית חוקן, מיה דובי
שירות לקוחות: טל שני - ייסמברג
עוזרת למנהל אדמיניסטרטיבי:
פנינה בריצמן
פרסום ויחסי ציבור:
אראלה בליזובסקי
מנהלת חשבונות ראשית:
תלמה מסטיג
חשבט שכר: שרה שארוביץ'
מח' הנהלת חשבונות:
זוהר פרמל, טיל חובב, מרב כהן
מנהל טכני: יהודה גורדישץ'
מנהלת הפקות: אדווה סקסון
מנהל ייצור: רמי דקל
מתלכת אביורים: אריה האגן
אחזקת בניין ומחסן:
משה גני, איציק סלח'ן, גולן שין
מזכירה: בדרה אהרן, יעל סלמון
קופאים: מיכל ספיר, חוסר מקור,
דלה לרור, שירה מאה,
שרה חרוביץ, חמוטל הברמן,
אפרת אורב, חת-בת,
אפרת סטנקו, יעב פרימ
תאורג סדרנים: שלמה חיזוב

מנהלי הצגות:
אדווה שפי
אלן פילסק
אורנה דויטש
רומי לזף
רולי קיאל
שרן שפירא

מנהלת מח' מלבישה:
אביבה חוץ
מלבישות:
דקי וייסמברג, יעל כהן, גלי פרי,
אריאלה חנובר, נטליה סוביץ'
מיכל סלח'ן, לאורה חן
טל אדמון, מיכל לזקו,
נעה לריא, מיכל בלומנצ'יק

מנהל מנהל:
אברהם חוץ
מלבישות:
דקי וייסמברג, יעל כהן, גלי פרי,
אריאלה חנובר, נטליה סוביץ'
מיכל סלח'ן, לאורה חן
טל אדמון, מיכל לזקו,
נעה לריא, מיכל בלומנצ'יק

MATCH

Written by Stephen Belber

תיאטרון בית ליסין
הדיוגן

Translated by:
Shlomi Moskowitz
Daniel Ganor
Directed by:
Roni Pinkovitch
Set and Costumes
design by:
John Bogaerts

Music by:
Ran Bagno
Lighting designed by:
Yehiel Orgal
Movement by:
Yossi Yungman

Cast:
Sasson Gabay - Toby
Avital Pasternak - Lisa
Nevo Kimchi - Mike

First Performance: 3.3.2005 Length: 2 hours incl. intermission

רפרטואר תיאטרון בית ליסין

2 0 0 5 - 2 0 0 6

מקווה

מחזה ישראלי חדש
מאת דרר גלרון
בימוי: מיכה לבינסון

שיקגו - המחזמר

מאת פרד אב ובוב פוסה
מוסיקה: ג'ון קנדר
בימוי: קן אולדפילד

אהבה מתבט שלישי

מאת סוזן סנדלר
בימוי: אלון אופיר

סניית אני מדברת אליך

מחזה ישראלי חדש
מאת סביון ליברכט
בימוי: עודד קוטלר

החדר הכחול

מאת דייוויד הר
עיבוד עפ"י ארתור שניצלר
בימוי: אלון אופיר

זהות

מאת סטיבן בלבר
בימוי: חני פינקוביץ'

פלדה

מאת רונה מונרו
תרגום ובימוי: מיכה לבינסון

הדבר האמיתי

מאת טום סטופרד
בימוי: הלל מיטלפונקט

איסתעיליה

מחזה ישראלי חדש
מאת הלל מיטלפונקט ובימויו

שבר ענן

מחזה ישראלי חדש
מאת מרים קיני
בימוי: ציפי פינס

מירל'ה אפרת

מאת יעקב גורדין
עיבוד: מרים קיני
בימוי: מיכה לבינסון

התאונה

מחזה ישראלי חדש
מאת הלל מיטלפונקט ובימויו

ריקוד בשישה שיעורים

מאת ריצ'ארד אלפיייר
בימוי: אלון אופיר

רק אתמול נולדה

מאת גרטון קנין
תרגום ובימוי: אילן חונן
נוסח הצגה: אבישי מילשטיין

אבודים ביונקרס

מאת ניל סיימון
בימוי: חני פינקוביץ'

קיסריה סופ"ש

מחזה ישראלי חדש
מאת גורן אגמון
בימוי: אבישי מילשטיין

"...אני תמיד נהנה להגיע לתיאטרון הצפון, בגלל האווירה, בגלל היחס, בגלל הקהל - פשוט תענוג! קהל מצוין, מויב, אוהב. יוצא מן הכלל!..."
 ספי ריבלין

בית קפה וקונדיטוריה

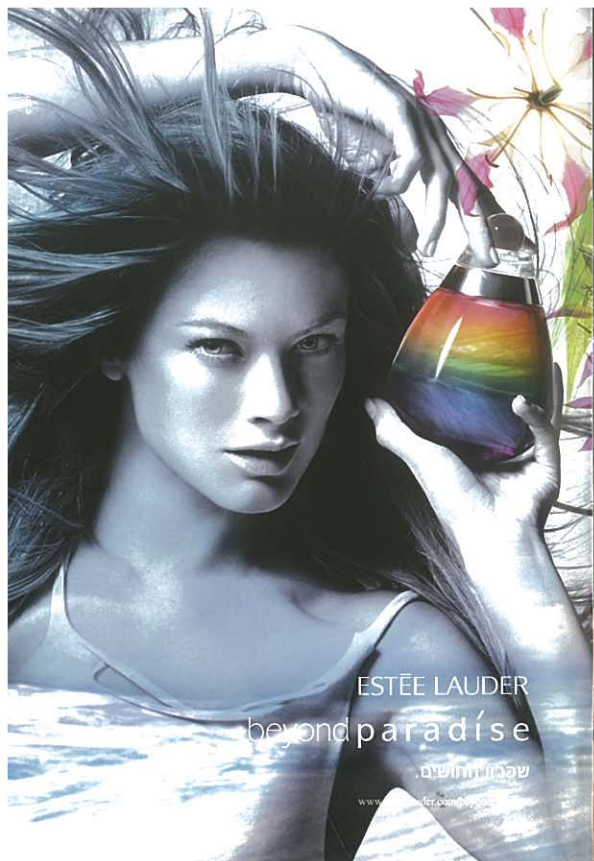

אין במה
 להשוות
 עונת 2004-2005

תיאטרון הצפון
 מפעל המנויים הגדול בישראל

רח' בילנסון 41 קריית חיים
 טל. 04-8420430

לחמי תל אביב - השל"ה 1 פינת בול, טל: 03-5445449 | לחמי - נהריה סדרות הגעתון 27, טל: 04-9923411
 לחמי כפר סבא - ויצמן פינת כביש 40 החדש, טל: 09-7679489 | לחמי הענבה - התרושת 12, טל: 09-7456364
 משרדים ראשיום - ת.ד. 719 נהריה, 22106, טל: 04-9521215 | www.lachmi.com e-mail: gifts@lachmi.com

ESTÉE LAUDER
beyond paradise

שפתי החיים

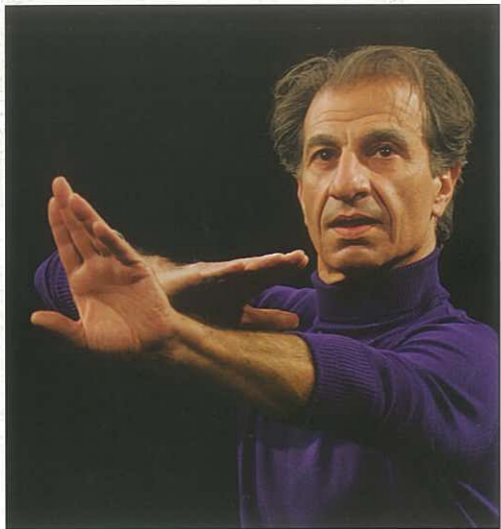
www.esteelauder.com

לאומי קארד מאחלת לכם חווית תיאטרון מהנה

לאומי קארד מעניקה חסות לתרבות בבית לסין

תיאטרון בית ליסין
בדיוזנרף